

Átugrottad az árkot

I.

Már nem éltél, mikor még nem éltél,
 óh elmosódó határok,
 óh természet szent dadogása!

Felszínre kerültél, s bölcső helyett koporsó
 várt, de visszafelé néző szemeidben
 az élet előtti titka mosolygott,

Volt-e már lelked? Vagy csak a sejtek
 vetésének holt aratása voltál?
 Mert minden élet-akarás gyümölcse halál . . .

Százszor boldog lény, ki csupán fél lábad
 tetted e tájra; a végtelenség
 ki akart közösitni, ám idejében visszavett.

A Végzet már feléd nyujtotta izmos
 karját, hogy elragadjon
 s a karámba zárjon, hol ő az úr.

Isten, régi gazdád nem adott ki.
 Hiányzott volna tán a darabja,
 mi lelked volt?

Kívül maradtál így az aklon
 — lehellet-élted végzettelen volt —
 messziről hadonászhatott a pásztor utánad . . .

II.

Néha azért könnyesen idézlek, bátyám,
 holt édesanyám régholt gyümölcse —
 ezért kellett a nagy felhevülés, a kilenc hó
 s a fájdalmas percek, mikor a kéj
 útja a fájdalom útja lesz . . .

Mi volnál, ha élnél? Látlak, mint tanárt, ki jövődő
 családra gondol és dolgozatot javít —
 látlak, szemüveges pátikust, émelegős
 szagok közt, fojtott vágyait imában

kiélő papot, idegen gennyel
 bemocskolt orvost, unottan perelő
 ügyvédet, kényelmes bőrfotelek közt . . .
 Látlak, idegen célért vérző katonát,
 irigyelt igazgatót szivarozva,
 ki messzire bámul s ezerszer inkább
 lenne zsellérgyermek a réten . . .
 Látlak, kishivatalnokot, elgörbült tollal
 bibelődni kopott íróasztal felett . . .
 boltost piszkos pult mögött, kaptafánál
 megöszült csizmadiát, elfonnyadt szabót.
 Látlak lázadó munkást, aki ócska
 gúnyája alatt görög izmokat hord
 s az elnyomókra öklöt emel sötéten,
 vagy hallgatag parasztot, ki a százados
 igából már nem akar kitörni:
 betörték, mint ő az ökreit . . .
 Ki tudja, ki tudja? Annyit tudok, olykor
 nagyon, nagyon egymagam vagyok,
 s nagyon hiányzol, érzem, hatalmas
 védelmezőm maradt el tebenned,
 ki élni elfeledtél
 s ingyen kaptad meg, amiért mi
 egy életen át szenvedünk.
 Elképzellek néha nagy dűhatban:
 sötét szemed lágy fényben villog, bérces homlokod izzik,
 és kezed hajam simítja bátorítólag:
 szótlan kisöcsédét.

III.

Boldog búvópatak, mely a harsogó hegyek
 rejtett völgyeiben bukkansz ki olykor-olykor a szemnek
 ritka látványként, rejtelmes sziklafolyosóból
 s még mielőtt por, sárga levél, holt rovar
 hullhatna beléd, eltűnsz más barlang áldott hűvösében.

Napfény kergetődzik hajjaidal, mint a gyermek
 keze tükörrel a falra vetített sugárral,
 mert mire elérne s csobbanva beléd szívódna,
 kisiklasz karjaiból, mint fürge vakondot, elnyel a föld
 s visszafogadja a hőtől megóvott szűz hidegét.

A mélységek kongó titkai így ömöltek
 benned egymásba, világtól érintetlenül,
 a lét előtti üzent veled a léten túlinak,
 benned ölelkeztek, s te a két part között,
 melyben mi nyüzsgünk, éthetetlen férgék,
 átugrottad az árkot.

KÖVESDI LÁSZLÓ